

Nr 240.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående pension åt förre länsskogvaktaren J. D. Branting; given Stockholms slott den 17 mars 1933.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 17 mars 1933.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anför:

Jag anhåller att få underställa Kungl. Maj:ts prövning fråga om pension åt förre länsskogvaktaren Johan Daniel Branting.

Av handlingarna i ärendet inhämtas,

att Branting är född den 23 september 1881;

att han varit anställd såsom ordinarie skogvaktare hos Kalmar läns södra skogsvårdsstyrelse från och med den 1 juli 1907 intill utgången av år

1931, då han på egen begäran på grund av sjukdom frånträdde sin befattning;

att han i nyssnämnda egenskap jämlikt § 69 i det för statens pensionsanstalt gällande reglementet varit delägare i pensionsanstalten; samt att han är medellös.

I en till statens pensionsanstalt ställd och av Kalmar läns södra skogsvårdsstyrelse med tillstyrkan till pensionsanstalten översänd ansökning av den 7 oktober 1931 anhöll Branting, att enär han lämnat sin befattning på grund av sjukdom, som han ådragit sig i tjänsten, han måtte jämlikt §§ 18, 19 och 24 i anstaltens reglemente komma i åtnjutande av pension. Vid ansökningen voro fogade

dels ett av provinsialläkaren Hj. Svensson den 24 september 1931 utfärdat intyg, så lydande:

»Att länsskogvaktaren J. D. Branting lider av nefritis chron. (njursjukdom) och kroniskt ryggskott (lumbago) samt i hög grad utbildad minnesförlust och försvagade kroppskrafter och att stor anledning finnes att tro, att han ådragit sig det kroniska ryggskottet under utövandet av sin tjänst och att han på grund av dessa sjukdomar är och blir oförmögen att sköta sin tjänst, intygas på heder och samvete»,

dels ock ett av samme läkare den 31 oktober 1931 utfärdat kompletterande intyg, däri uttalas, att Branting ådragit sig det kroniska ryggskottet vintern 1928 under stämpling av skog och att ryggskottet enbart för Branting medfört oförmåga att sköta sin tjänst.

Efter framställning av statens pensionsanstalt avgav medicinalstyrelsen den 30 januari 1932 utlåtande i ärendet, däri styrelsen anförde, att styrelsen icke kunde finna det nöjaktigt styrkt, att Branting i och genom sin tjänst ådragit sig oförmåga att behörigen sköta tjänsten.

I beslut den 12 februari 1932 yttrade pensionsanstalten, att som med hänsyn till vad i ärendet inkomna handlingar innehölle det icke kunde anses föreligga tillräckliga skäl för antagandet, att Branting under utövandet av sin tjänst ådragit sig den sjukdom, som gjorde honom för framtiden oförmögen att behörigen sköta tjänsten, och ej heller eljest föreläge någon omständighet, som enligt anstaltens reglemente kunde berättiga honom att erhålla genast börjande tjänstepension, pensionsanstalten funne sig förhindrad att tilldela honom sådan pension.

Över detta pensionsanstaltens beslut anförde skogsvårdsstyrelsen besvär hos Kungl. Maj:t under yrkande om bifall till den hos statens pensionsanstalt gjorda framställningen. Vid besvären funnos fogade, bland annat, ett av leg. läkaren B. Nyquist utfärdat intyg av innehåll, att Branting lede av kronisk muskelreumatism i ryggens och höftledernas muskulatur samt ischias, vilka sjukdomar gjorde honom oförmögen att för framtiden sköta sin tjänst, ävensom att enligt Nyquists övertygelse Branting ådragit sig dessa sjukdomar under sin tjänstutövning.

I sitt utlåtande över besvären anförde *statskontoret* följande:

När överklagade beslutet meddelats, hade knappast sådan utredning rörande Brantings sjukdom kunnat anses föreligga, att därav med säkerhet framgått, att han såsom i ansökningen om pension gjorts gällande skulle hava ådragit sig sjukdomen under utövningen av sin tjänst. Av den vid besvärsskriften fogade läkarutredningen måste emellertid anses framgå, att Brantings ryggsjukdom, som gjorde honom för framtiden oförmögen att sköta en skogvaktares åligganden, ådragits i tjänsten. Vid sådant förhållande syntes statens pensionsanstalt böra få tillfälle att ånyo pröva frågan om Brantings pensionsrätt. Statskontoret ville därför ifrågasätta, huruvida icke ärendet borde för sådant ändamål återförvisas till pensionsanstalten.

Medicinalstyrelsen anförde i anledning av besvären, att enär intet nytt framkommit, ägnat att ändra styrelsens tidigare uttalade uppfattning i föreliggande fråga, styrelsen vidhölle sitt förut avgivna utlåtande.

Jämlikt Kungl. Maj:ts i *regeringsrätten* den 16 december 1932 givna utslag fann Kungl. Maj:t ej skäl att göra ändring i pensionsanstaltens beslut. En av regeringsrättens ledamöter var av skiljaktig mening och anförde, att enär av vad i målet förekommit finge anses framgå, att Branting på grund av sjukdom, som han ådragit sig under utövningen av sin tjänst, vore oförmögen att behörigen sköta tjänsten, han funne skäligt att med undanröjande av överklagade beslutet visa målet åter till pensionsanstalten för ny behandling.

I en till Kungl. Maj:t ställd, den 7 februari 1933 dagtecknad skrift har nu skogsvårdsstyrelsen — under framhållande att styrelsen alltjämt vore av den uppfattningen, att Brantings sjukdom ådragits under tjänstutövning — anhållit, att Kungl. Maj:t måtte hos riksdagen utverka pension åt Branting.

Statens pensionsanstalt har i häröver avgivet utlåtande meddelat, att, därest anstalten ansett sig kunna bifalla den av Branting hos anstalten gjorda ansökningen om pension, Branting skulle hava tilldelats hel pension å 1,660 kronor årligen att, under de i anstaltens reglemente stadgade grunderna, utgå från och med den 1 januari 1932, då Branting frånträtt sin tjänst.

Statskontoret har i anledning av nyssnämnda hos Kungl. Maj:t gjorda framställning anført följande:

I utlåtande över de av skogsvårdsstyrelsen anförda besvären över statens pensionsanstalts beslut, varigenom Branting icke funnits berättigad till genast börjande tjänstepension, hade statskontoret visserligen givit uttryck åt den uppfattningen, att av den i besvärsmålet förebragta läkarutredningen finge anses framgå, att den sjukdom, som gjort Branting för framtiden oförmögen att sköta en skogvaktares åligganden, ådragits i tjänsten, till följd varav Branting enligt reglementet för statens pensionsanstalt borde vara berättigad till genast börjande pension. Denna uppfattning hade emellertid av den medicinska sakkunskapen befunnits icke vara riktig; och såsom följd härav hade omförmälda besvär blivit ogillade enligt Kungl. Maj:ts utslag den 16 december 1932.

Då alltså något orsaksförhållande icke funnits hava existerat mellan

Brantings tjänstutövning och den sjukdom, som ansetts böra föranleda hans avgång, kunde genast börjande pension från statens pensionsanstalt icke tillkomma Branting. Däremot syntes Branting kunna komma i åtnjutande av uppskjuten pension enligt det för anstalten gällande reglementet att börja uppbäras, när han uppnått den för hans befattning fastställda pensionsåldern eller vid tidigare inträffad arbetsoförmåga.

Att staten här skulle, såsom skogsvårdsstyrelsen begärde, åtaga sig att, oaktat Branting befunnits icke vara författningsenligt berättigad till genast börjande pension, bereda honom sådan pension, syntes icke böra ifrågakomma. Statskontoret hemställde alltså, att förevarande framställning icke måtte till vidare åtgärd föranleda.

*Departements-
chefen.*

Såsom av den lämnade redogörelsen framgår, kan Branting jämlikt föreskrifterna i reglementet för statens pensionsanstalt komma i åtnjutande av uppskjuten pension, grundad på av honom själv inbetalda pensionsavgifter. Enligt vad jag inhämtat, kommer denna pension, om den beviljas att utgå före uppnådd pensionsålder, att uppgå till belopp av omkring 260 kronor för år jämte därå belöpande pensionsförhöjning och dyrtidstillägg. Ur principiell synpunkt måste visserligen betänkligheter möta mot att staten beviljar delägare i pensionsanstalten pensionsförmåner utöver dem, som tillkomma honom enligt anstaltens reglemente. Med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande fall har jag emellertid ansett mig böra tillstyrka, att pension av statsmedel beredes Branting. Pensionen, vilken torde böra bestridas från allmänna indragningsstaten, synes mig skäligen böra bestämmas till 900 kronor och utgå från och med den 1 januari 1933.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förre länsskogvaktaren Johan Daniel Branting må, räknat från och med den 1 januari 1933, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 900 kronor.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Birger Brandt.